

Μάθημα 1ον

ΕΙΣΑΓΩΓΙΚΟΝ

ΔΙΑΓΡΑΜΜΑ

- I. Εισαγωγή.** 1. Χαρούμενη ύποδοχή. Εύχες. 2. (Ἀνέκδοτο). Περιπέτεια σὲ μιὰ ναρκοθετημένη περιοχή.
- II. Ἀνάπτυξις.** 1. Τί εἶδους νάρκες ἀπειλοῦν τὴν πνευματική πορεία ἑνὸς παιδιοῦ. 2. Πῶς θὰ ἀντιμετωπίσωμε τὸν κίνδυνον: α) Νὰ εἴμεθα προσεκτικοί. β) Νὰ ζητοῦμε τὴν βοήθεια ἀνθρώπων πεπειραμένων καὶ εὐσεβῶν.
- III. Διήγησις.** Ἡ ἱστορία τοῦ Ὀνησίμου. (Ἐπιστολή πρὸς Φιλήμονα).
- IV. Ἐπίλογος.** Προέλασις γιὰ τὴν κατάκτησι τῆς ἀρετῆς. Τὸ Κ. Σ. μᾶς μεταδίδει τὴν πείρα τῆς στρατευομένης Ἐκκλησίας.

Ι. ΕΙΣΑΓΩΓΗ.

1. «Στὴν καρδιά μου ξεχύνεται φῶς καὶ χαρά,
Καθὼς βλέπω τὰ νιάτα ἐμπρὸς μου ν' ἀνθίζουν»

συνήθιζε νὰ λέγῃ σὲ ὥρες ἐνθουσιασμοῦ κάποιος παλαιὸς κατηχητής, ποὺ ἀγάπησε καὶ τὸν ἀγάπησαν πολὺ τὰ παιδιά. Αὐτοὶ οἱ στίχοι πλημμυρίζουν καὶ τὴν ἰδική μου σκέψι, καθὼς σᾶς βλέπω πάλι συγκεντρωμένους ἐδῶ. Καὶ ἡ χαρά μου μεγαλώνει γιατί, ἐκτὸς ἀπὸ τίς γνωστὲς φυσιογνωμίες, διακρίνω καὶ ἄλλες καινούργιες, ποὺ ἀκτινοβολοῦν ἀπὸ ζωντάνια. Σ'

αυτούς, που έρχονται για πρώτη φορά, ιδίως σε όσους επέτυχαν έφετος στο Γυμνάσιο, θα ήθελα με όλη μου την ψυχή να πω τὸ «Καλῶς ἦλθατε». Σὲ ὅλους δὲ νὰ εὐχηθῶ πρόοδο καὶ ἐπιτυχία πολλή, σὲ γυμνασιακές σας σπουδές, ἀλλὰ καὶ σὲ τὸν ἀγῶνα σας γιὰ τὴν διάπλασι ἐνὸς σφριγηλοῦ καὶ καλοῦ χαρακτήρος, πού εἶναι ἀπαραίτητος γιὰ τὴν ἐπιτυχία στὴ ζωή.

Σ' αὐτὸ τὸ τελευταῖο σημεῖο, τὸ Μέσο Κατηχητικὸ Σχολεῖο θὰ σᾶς εἶναι πράγματι ἕνας μοναδικὸς σύμβουλος καὶ πολὺτιμος ὁδηγός. Χιλιάδες ἄνθρωποι, πού ἐπέρασαν ἀπὸ τὶς εὐλογημένες τάξεις του, τὸ ὁμολογοῦν. Καὶ σᾶς εἶναι ἀναγκαῖο, παιδιά, τώρα στὰ χρόνια, στὰ ὁποῖα εὐρίσκεσθε, νὰ ἔχετε καλοὺς ὁδηγοὺς στὴν πορεία σας μέσα σὴ ζωή, διότι στὴν κοινωνία μας ὑπάρχουν πολλὰ ναρκοπέδια. Ἐχετε ἀκούσει ἀσφαλῶς ἀπὸ στρατιωτικὲς ἱστορίες γιὰ τοὺς κινδύνους τοὺς ἐποίους κρύβουν οἱ περιοχές, πού ἔχουν νάρκες. Ἀκοῦστε κάτι, πού εἶχε συμβῆ σὲ τὸν ἀνταρτοπόλεμο.

2. Μία ὁμάδα εἶχε λάθει ἐντολή νὰ καταλάβῃ τὸ ὄψωμα 1204. Ἦτο ἕνα σημεῖο νευραλγικὸ καὶ ἔπρεπε ὁπωσδήποτε νὰ πέσῃ. Ἀκόμη δὲν εἶχε χαράξει. Οἱ ἄνδρες, διαλεγμένοι πολεμισταί, καλὰ «καμουφλαρισμένοι» μὲ χρώματα, κουρέλια καὶ κλαδιά στὸ κράνος καὶ στὸ σῶμα τους, βαδίζουν μὲ πολλές προφυλάξεις. Ὁ ἐχθρὸς εἶναι ὅπουλος καὶ δὲν ἀποκλείεται νάχη στήσῃ ἐνέδρα. Πρέπει νὰ περάσουν στὴν ἀριστερή χαράδρα, ν' ἀνηφορίσουν τὸ δασωμένο μονοπάτι, πού σκαρφαλώνει στὸ ἀνατολικὸ ἀντρείσμα. καὶ νὰ θγοῦν στὸ μικρὸ ξέφωτο ὅσο τὸ δυνατόν πιὸ ξεκούραστοι γιὰ τὴν τελικὴ ἐπίθεσι. Βαδίζουν σιωπηλοὶ κρατῶντας τὴν ἀναπνοή τους. Ἀλλὰ ἀπτόμα ἕνας κρότος ξηρός, τρομερὲς κραυγὲς πόνου καὶ ὁ γδοῦπος σωμάτων, πού σωριάζονται στὴν ξερή γῆ, σχίζουν τὴ σιωπή. «Ὠχ!... Μάνα!...».

— Προσοχή! φωνάζει ἀπεγνωσμένα ὁ ἀνθυπολοχαγός ἡ περιοχὴ εἶναι ναρκοθετημένη. Ἐχουν ἀπλώσει λεπτότατα σύρματα πού συνδέονται μὲ τοὺς πυροδοτικούς μηχανισμούς ναρκῶν. Τὰ μάτια σας δεκατέσσαρα!

Μία καινούργια ἐκρηξίς ὑπεγράμμισε τὴ φωνή του. Αὐτὴ

τὴ φορά ὅμως τὸ θῦμα ἦτο ἕνα ἀγρίμι, πού περνοῦσε λίγα μέτρα παρέκει στοὺς θάμνους.

Ὅταν τελικῶς ἀλλάσσοντας δρόμο ἐφθασαν στὸ ξέφωτο, ὁ ἀνθυπολοχαγός δὲν ἐτόλμησε νὰ προχωρήσῃ γιὰ τὴν τελευταία ἐπίθεσι. Τρεῖς ἄνδρες του εἶχαν ἀρρηστέωτῃ ἀπὸ τὶς νάρκες. Ἦσαν θαλμένες τόσο τεχνικά...

II. ΑΝΑΠΤΥΞΙΣ.

Τέτοια ἐπικίνδυνα μέρη εὐρίσκαν πολὺ συχνὰ ἐμπρός τους οἱ στρατιῶται στὰ χρόνια τοῦ πολέμου. Ὅμως καὶ σήμερα κάθε μαχητὴς τῆς ζωῆς, κάθε ἄνθρωπος καὶ πρὸ παντὸς κάθε νέος κινδυνεύει νὰ πέσῃ σὲ παρόμοιες ἐπικίνδυνες περιοχές.

1. Τί εἶδους νάρκες ἀπειλοῦν τὴ δική σας πορεία, παιδιά; Σήμερα δὲν γίνεται πόλεμος. Ζοῦμε σὲ μιὰ ὀργανωμένη εἰρηνικὴ κοινωνία (...).

Σωστά. Ὑπάρχουν ἄλλου εἶδους νάρκες, πού ἀπειλοῦν τὴν πνευματικὴν μας ζωή, πού ζητοῦν νὰ τινάξουν καὶ νὰ κάμουν συντρίμμια τὶς καλὲς μας ἀρχές, πού μᾶς ἔδωκε τὸ σπῆτι μας, πού μᾶς προσφέρει τὸ Σχολεῖο μας. Ἀς περιγράψουμε καὶ ἀριθμήσουμε μερικές(...). (Τὰ παιδιά θὰ μᾶς ἀναφέρουν ἴσως μονολεπτικά γιὰ τὰ δογματὰ ἔργα τοῦ κινηματογράφου, τὰ ἀνήθικα βιβλία, τοὺς κακοὺς φίλους, τὶς διάφορες ἰδέες, πού κυκλοφοροῦν κ.τ.λ. Ἀς ζητήσωμε κατὶ περισσότερο. Π. χ. «Δηλαδή διὰ λέγῃς, Μ., ὅτι εἶναι νάρκη ἕνα κακὸ περιοδικό, τί ἐννοεῖς; Πῶς μπορεῖ νὰ μᾶς δημιουργήσῃ μιὰ ἀναπηρία; (...) κ.τ.λ.

2. Πῶς θ' ἀντιμετωπίσωμε αὐτὸν τὸν κίνδυνο; (...)

α) Νὰ εἴμεθα συνετοὶ καὶ προσεκτικοί. Οἱ νάρκες δὲν τοποθετοῦνται φανερά. Ὅτε πολὺ περισσότερο ἔχουν καμμιὰ πινακίδα, πού νὰ λέγῃ: «ἔδω νάρκη». Ἀντιθέτως καταβάλλονται πολλὲς προσπάθειες, γιὰ νὰ

«καμουφλάρωνται» καὶ νὰ κρύβωνται, ὥστε νὰ κάνουν ἀσφαλέστερα τὸ θανατηφόρο ἔργο τους. Τὸ ἴδιο γίνεται καὶ μετὰ τὴν πνευματικὴν νάρκη. Κρύβονται κάτω ἀπὸ ἄλλα ἀθῶα πράγματα (ψυχαγωγία, βιβλία κ.τ.λ.) γιὰ νὰ ξεγελοῦν τοὺς ἀφελεῖς. Τὸ νοῦ σας λοιπὸν. Μὴ θάζετε στάχτη στὰ μάτια σας, κάνοντας τὸ παλληκάρι. Μὴ πῆτε π.χ. ἐγὼ μεγάλωσα, δὲν με ἐπηρεάζουν τὰ ἀκατάλληλα ἔργα. Διαθάζω καὶ τὸ καλὸ καὶ τὸ κακὸ κ.τ.λ.

Πολλὰ παιδιά ἔχουν χάσει τὸ μάτι τους ἢ τὸ χέρι τους ἢ καὶ σκοτώθηκαν ἀκόμη διότι ἐτράθησαν τὸν κρίκο μιᾶς χειροβομβίδος, ποὺ ἦτο πεταμένη «χωρὶς νὰ φοβοῦνται». Ἄλλα αὐτὸ δὲν λέγεται θάρρος. Λέγεται ἀνοησία. Καὶ τὸ μόνο παράσημο, ποὺ ταιριάζει σὲ τέτοιες περιπτώσεις, εἶναι τὸ «παράσημο τῆς κουταμάρας»!.. Τὸ Κ. Σ. θὰ σὰς βοηθήσῃ γιὰ νὰ μάθετε νὰ ἐπισημαίνετε τοὺς κινδύνους καὶ νὰ τοὺς ἀποφεύγετε.

β) Νὰ καταφεύγωμε καὶ νὰ ζητοῦμε βοήθειαν ἀπὸ ἀνθρώπους πιστοὺς, ἐναρέτους. Δηλ. σάν ποιούς; (...). Τὸν πνευματικὸ μας, εὐσεβεῖς καθηγητὰς ἢ γνωστοὺς μας. Κοντὰ τους, κ' ἂν ἀκόμα ἔχωμε πάθει μιὰ ζημιὰ θαρειά, θὰ μπορέσωμε νὰ θροῦμε ἐνίσχυσι καὶ σωτηρία.

Σ' αὐτὸ τὸ σημεῖο ἂς σταματήσωμε, παιδιά, τὴ συζήτησι κ' ἂς παρακολουθήσωμε μιάν ἱστορίαν, ἀπὸ τὴν ἀποστολικὴν πιά ἐποχὴ, ποὺ ρίχνει πολὺ φῶς στὸ θέμα μας.

III. ΔΙΗΓΗΣΙΣ.

1. Ἡ σκηνὴ ἐκτυλίσσεται σ' ἓνα κελλί τῶν φυλακῶν τῆς Ρώμης ὅπου κρατεῖται δέσμιος ὁ Ἀπόστολος Παῦλος. Εὐρισκόμεθα στὸ 64 μ. Χ. Στὸ ρυτιδωμένο, μὰ ἀκτινοβόλο πρόσωπο τοῦ Ἀποστόλου, καθρεπτιζέται ἡ μεγαλειώδης ψυχὴ αὐτοῦ τοῦ ἥρωος τῆς ἀγάπης καὶ τῆς ἀληθείας. Κοντὰ του, μερικοὶ ἀπ' τοὺς πιὸ στενοὺς συνεργάτες του, ὁ Τιμόθεος, ὁ Λουκάς, ὁ Ἐπαφρᾶς καὶ ἄλλοι, τοῦ κρατοῦν συντροφιά συζητῶντας γιὰ τὰ μεγάλα θέματα τῆς Ἐκκλησίας. Ξαφνικά,

ὁ δεσμοφύλαξ ἀνοίγει τὴν πόρτα κι' ἓνας νέος παρουσιάζεται στὸ κατώφλι. Ὁ Παῦλος τὸν ἀναγνωρίζει ἀμέσως: Εἶναι ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ἀνατολῆς, ἔρχεται ἀπὸ τὴν Κολοσσές. Σηκώνεται, τρέχει κοντὰ του, τὸν ἀγκαλιάζεται καὶ ἀρχίζει νὰ τὸν ἐρωτᾷ:

— ὦ, Ὁνήσιμε! Τί νέα μᾶς φέρνεις; Τί γίνεται ὁ κύριός σου ὁ ἀγαπητότατος Φιλῆμων; Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος, ἢ Ἀφρία; Ὁ Ὁνήσιμος τὰ χάνει. Μὰ γιατί; Ὁ Παῦλος διαθάζει στὰ μάτια του κάτι παράξενο. Ἀκολουθεῖ μιὰ σιωπὴ θαθεῖα, πένθιμη. Τὰ μάτια τοῦ Ὁνησίμου πέφτουν κάτω. Σὲ λίγο λυγίζει καὶ τὸ κεφάλι κι' ἀπὸ τὸ στήθος τοῦ νέου ξεχύνονται ἀναφυλλητά.

— Μὰ τί συμβαίνει; Τί συμβαίνει, παιδί μου; Ἡ στοργὴ τοῦ Ἀποστόλου ἐκκλειδώνει τὸ στόμα τοῦ Ὁνησίμου. Κι' ἀρχίζει νὰ διηγῆται τὴν ἱστορίαν του ἀδέξια, χωρὶς πολλὴ συνοχή:

2. Στὸ σπίτι τοῦ Φιλῆμονος ποὺ εἰργάζετο, τὰ εἶχε ὅλα. Δὲν ἐσχώριζε ἂν ἦτο δοῦλος ἢ ἐλεύθερος. Τὸν εἶχαν σάν παιδί τους. Ὁ κύριός του ἦτο μιὰ εὐγενεστάτη ψυχὴ, γεμάτη καλὴ σὺνη. Κάποια μέρα ὅμως ποὺ ἔλειπαν ἐνοίωσε ἓνα ἰσχυρὸ πειρασμό. Εὐρέθη μόνος του σ' ἓνα μεγάλο δωμάτιο. Ἐκεῖ σὲ μιὰ γωνιά, σ' ἓνα ἐκκλειδωτὸ ἔπιπλο, εἶδε κάτι πολὺτιμα πράγματα: Κοσμήματα, χρυσαφικά, χρηματικὰ ποσὰ μεγάλα. Μιὰ ἀστραπὴ ἔσχισε τὴ σκέψιν του κι' ἐτάραξε μέσα του τὸ πᾶν: Ἐλευθερία εὐτυχία, χαρὰ! Στάθηκε γιὰ λίγο ἀποσβολωμένος. Ἀλήθεια, τί περιμένει; Κανεὶς δὲν τὸν βλέπει. Ὅλοι ἀπασχολημένοι...

Μετὰ τὴν κλοπὴ ὁ Ὁνήσιμος ἐδραπέτευσε, κι' ὕστερα ἀπὸ ἓνα μεγάλο ταξίδι ἦλθε στὴ Ρώμην. Ἐδῶ στὴ μεγάλη τὴν πόλιν, ἀνοίγει σχέσεις μ' ἓνα σωρὸ ὁπότες τύπους. Οἱ φίλεις αὐτὸς τὸν σύρουν μέσα στὴ λάσπη τοῦ κακοῦ. Γλεντᾷ, ἀμαρτάνει, ἐξοδεύει...

Ἡ ἀστυνομία τῆς Ρώμης τὸν παρακολουθεῖ σάν ὑποπτο. Μὰ πιὸ πολὺ ὁ φόβος τὸν κυνηγᾷ. Ἦτο ἐκτὸς νόμου, τὸ ἤξερε. Ἦτο ἓνας δοῦλος δραπετῆς. Ὁ θρόνος πρὸς τὸ

Εγκλημα ήτο άνοικτός και τόν καλούσε από στιγμή σε στιγμή νά τόν καταπιή στους σκοτεινούς του λαθυρίνους. 'Η καταστροφή προβάλλει μπροστά του άπειλητική. 'Η άπελπισία τόν σφίγγει, τόν άγκαλιάζει στά παγωμένα της χέρια.

Κάποια ήμέρα όμως, καθώς βαδίζει θλιμμένος και σκεπτικός, μαθαίνει ότι ήτο στήν πόλι ο Παύλος. Κάτι μέσα του, κι' αυτός άκριβώς δέν ξέρει πώς νά τό περιγράψει, τόν σπρώχνει νά πάη νά τόν συναντήσει. Νά έτσι ήλθε...

3. 'Η διήγησις του 'Ονησίμου έτελείωσε. 'Ο άπελπισμένος δούλος νιώθει μιá παράξενη άνακούφισι καθώς βλέπει τόν 'Απόστολο νά τόν κοιτάζει με τόση στοργή. 'Αναστενάζει και σιωπηλά προσηλώνει τό βλέμμα του στο πατρικό βλέμμα του Παύλου Ικετεύοντας, προσμένοντας κάποια βοήθεια.

Και πράγματι! 'Ο 'Απόστολος έκαμεν, δι, ήμπορούσε γιά νά λυτρώση τήν ταραγμένη αὐτή ψυχή άπ' τή φρικτή της κατάστασι. Με πολλή άγάπη προσεπάθησε νά του φωτίση τό σκοτεινιασμένο του μυαλό. Του ώμίλησε γιά τήν πραγματική έλευθερία και τή χαρά, πού βρίσκονται μόνο κοντά στήν αλήθεια, κοντά στόν 'Ιησοῦ. Του προσέφερε τή φιλία του, τόν έκράτησε κοντά του. Τόν περιποίηθη. Τόν έγνώρισε με τοῦς άλλους συνεργάτες του. Του έφέρθη πιό στοργικά κι από ά-ελεφός.

'Ο 'Ονήσιμος δέν άργησε νά συνέλθῃ, νά γίνη πραγματικά άλλος άνθρωπος, χρήσιμος πιά (όπως έσήμαινε και τό όνομα του) ο τέως άχρηστος και γιά τόν Παύλο και γιά τήν κοινωμία. "Όταν έπέρασε όλίγος καιρός ο 'Απόστολος, με πολλή λεπτότητα, του υπενθύμισε, δι, έπρεπε νά γυρίσῃ στίς Κολοσσές, στο σπίτι από όπου είχε δραπετεύσει. "Έπρεπε και ο Φιλήμων νά μάθῃ τήν καλή έκβασι τής περιπετειάς του και νά χαρῇ. "Εκεί άλλωστε θά είχεν εύκαιρία καλύτερη νά διορθώσῃ τά λάθη του. "Ετσι, μιá ήμέρα, ο 'Ονήσιμος έφωδιασμένος με μιá ειδική έπιστολή, πού έγραψε γιά τόν κύριό του ο Παύλος, πήρε τό δρόμο τής έπιστροφής, στη Μικρά 'Ασία. 'Η έπιστολή αὐτή, ύπεροχο δείγμα τρυφερότητος, εύγενείας και

άγάπης, κατεχωρήθη άργότερα στά βιβλία τής Καινής Διαθήκης. Είναι ή γνωστή έπιστολή πρὸς Φιλήμονα.

(*'Ο Κατηχητής, εὖν επιτρέπῃ ο διαθέσιμος χρόνος, ήμπορεῖ νά διαβάσῃ μερικους στίχους από αὐτή τήν έπιστολή*).

'Η Ιστορία αὐτή δέν χρειάζεται, νομίζω παιδιά, παρά πολλές αναλύσεις. Όμιλεῖ μόνη της. Ποιὸς θά ήθελε με δύο λόγια νά μᾶς άποδώσῃ τό νόημα και τά διδάγματα πού άναπηδούν από μέσα της; (...). (*'Ο Κατηχητής νά έρωτήσει κάποιον μαθητή, πού είναι δυνατόν νά άπαντήσει εύστοχα. Δύο βασικὲς ιδέες πού πρέπει νά τονισθοῦν είναι οἱ εξής: α) Προσοχή στίς παγίδες. β) "Αν παρουσηθοῦμε, νά μὴν άπελπισθοῦμε, αλλά νά καταφύγωμεν σέ ανθρώπους ενάρετους πού ήμποροῦν νά μᾶς καθοδηγήσουν*).

Λοιπόν, παιδιά, αὐτό ας κρατήσωμε γιά διδαγμά μας σήμερα!

ΔΙΔΑΓΜΑ: Προσοχή στίς παγίδες.

ΡΗΤΟΝ: «Νεανίσκε... περιπάτει ἐν ὁδοῖς καρδίας σου ἁμωμος» (Εκκλ. ια', 9).

IV. Ε Π Ι Λ Ο Γ Ο Σ.

Μιά και άρχισαμε με Ιστορίες από μάχες, ας τελειώσωμε με μιá άκόμα σκηνή πολεμική.

"Όταν γίνωνται προελάσεις στρατιωτικῶν τμημάτων, συνήθως οἱ αντίπαλοι πιάνουν ώρισμένα δύσκολα περάσματα και στήνουν ένέδρες. Αὐτή ή τακτική, όπως είδαμε, είναι ιδιαίτερος συνηθισμένος άνταρτοπόλεμο. Τά οργανωμένα στρατιωτικά λοιπόν τμήματα, γιά ν' άποφύγουν τόν αἰφνιδιασμό, κάνουν τό εξής: Πρῶτον έπισημαίνουν τά διάφορα έπικινδύνα σημεία γιά νά τά άποφύγουν, δεύτερον στέλνουν μπροστά μερικους άνηχνευτάς, οἱ όποιοι με πολλήν προσοχή εξέτάζουν τήν τοποθεσία κι' όταν αντίληφθοῦν κάτι, άμέσως ειδοποιούν τοῦς άλλους γιά νά πάρουν τά κατάλληλα μέτρα προστασίας.

Στην πορεία, που κάνουν οι Χριστιανοί για την κατάκτηση των κορυφών της ἀρετῆς καὶ τὴν ἐξουδετέρωσι τῶν ὀχυρῶν τῆς κακίας, ὑπάρχουν πολλοὶ ὁδηγοὶ κι' ἀνιχνευταί, ποὺ ἔχουν ἐπισημάνει τὸ ἔδαφος καὶ τοὺς κινδύνους. Κι' ἔτσι ἡμποροῦν νὰ τοὺς βοηθήσουν γιὰ τὴν καλυτέρα ἐκθᾶσι τῆς προελάσεώς τους. Εἶναι οἱ "Ἅγιοι τῆς Ἐκκλησίας μας, καθὼς ἐπίσης καὶ οἱ σύγχρονοι πνευματικοὶ ἡγέται οἱ ὁποῖοι μᾶς πληροφοροῦν ποῦ ὑπάρχουν παγίδες, πῶς ἐξουδετερώνονται καὶ τί πρέπει νὰ κάνωμε γιὰ νὰ εἶναι ἡ πορεία μας ἐπιτυχὴς καὶ νικηφόρος. Αὕτῃ τὴν πείρα τῆς στρατευομένης Ἐκκλησίας, θέλει νὰ σᾶς μεταδώσῃ τὸ Κατηχητικὸ Σχολεῖο στὰ δύσκολα χρόνια ποὺ περνᾶτε. Φροντίσετε ὅσο τὸ δυνατόν περισσότερο νὰ τὴν ἀφομοιώσετε καὶ νὰ τὴν ἀξιοποιήσετε, γιὰ νὰ γίνετε ἱκανοὶ νὰ κατακτήσετε τὴ ζωὴ σας!

Σ Η Μ Ε Ι Ω Σ Ι Σ.

Στὸ τέλος ὁ κατηχητὴς ἂς ὀργανώσῃ τὴν εἰδοποίησι τῶν παιδῶν μαθητῶν τοῦ Κατηχητικοῦ Σχολείου καὶ τὴν προσέλκυσι νέων μὲ τρόπο ποὺ νὰ ὑπενθυμίσῃ ἐπιτελικὴ συνάντησι γιὰ μιὰ ἐξόρμησι.

Π. χ. νὰ πάρῃ τὸν περυσινὸ κατάλογο, ν' ἀρχίσῃ νὰ τὸν διαβάξῃ. Ὅταν λείπῃ κάποιος, ν' ἀναθέτῃ σὲ συγκεκριμένον μαθητὴ τὴν εἰδοποίησί του, δίδοντάς του μιὰ κάρτα λευκὴ μὲ τὴν σφραγίδα τοῦ Κατηχητικοῦ Σχολείου, γιὰ νὰ σημειώσῃ τὸ ὄνομα τοῦ ἀπουσιάζοντος.

Σὲ ἄλλους ποὺ γράφουν ὠραῖα γράμματα ἢ γνωρίζουν τὴν χρῆσι γραφομηχανῆς νὰ ἀνατεθῇ νὰ γράψουν συνθήματα σὲ «φέιγ-βολάν» καὶ νὰ τὰ σκορπίσουν στὴν τάξι τους. Ὅπως: «15 Ὀκτωβρίου 1961. Τὸ Κατηχητικὸ σὲ περιμένει». «Ὅλοι τὴν Κυριακὴ στὸν Ἅγιο Γεώργιο».

Νὰ γίνουν μικροεπιτροπὲς ἀπὸ δύο - τρεῖς καλοὺς μαθητάς, ποὺ θὰ παρακαλέσουν κάποιο καθηγητὴ μὲ κύρος νὰ κάμῃ σύστασι στὴν τάξι γιὰ τὸ Κατηχητικὸ Σχολεῖο. Ἐὰν ὑπάρχουν καλλιτέχναι, νὰ τοὺς ἀνατεθῇ νὰ ἐτοιμάσουν μιὰ πινακίδα. π.χ. Μιὰ φωτογραφία μιᾶς βουνοκορφῆς μὲ μιὰ ἐπιγραφή: «Ποθεῖς τίς κορφές; Τὸ κατηχητικὸ θὰ σὲ βοηθήσῃ γιὰ τὴν κατάκτησί τους». Γιὰ ὅλα ὅμως αὐτὰ πρέπει ὁ κατηχητὴς νὰ ἔχῃ ἐτοιμασθῇ ἐκ τῶν προτέρων ἐπιμελῶς γιὰ νὰ καθοδηγήσῃ λεπτομερῶς τοὺς μαθητάς του.